

Erdészeti Lapok

Alapítva: 1862-ben

CLXI. évfolyam
2026. március

Az Országos Erdészeti Egyesület folyóirata

160

www.oee.hu

éves az Országos Erdészei Egyesület – 1866–2026

A TARTALOMBÓL:

HÁZTARTÁSI HULLADÉKÉGETÉS A HAZAI BIOMASSZA-MÉRLEGBEN
AZ EURÓPAI BIZOTTSÁG HIVATALOS VÁLASZLEVELE AZ OEE KÉRDÉSEIRE
AZ ERDÉSZ KÖMUNIKÁCIÓS ÚTMUTATÓJA
SZÓ SZERINT AZ ERDŐGAZDÁLKODÁSRÓL
AZ AFRIKAI (LEPKE)VADÁSZ
A 2026-OS ÉV ÉLŐLÉNYEI

Tisztelt Egyesületi Tagság!

Nyolcvanharmadik életévemben érve megtiszteltetésként élem meg az *Erdészeti Lapok* Szerkesztőbizottsága felkérését Egyesületünk megalapításának 160. évfordulóján a márciusi lapszám bevezető sorainak megírására. Előjáróban emlékeztetni szeretnék mindenkit arra a tényre, hogy az Egyesületünket alapító atyák négy esztendővel korábban, 1862-ben a magyar nyelven megjelenő *Erdészeti Lapok* megindításával hozták létre ezt, a mai napig és remélhetőleg a jövőben is legjelentősebb szakmai fórumunkat, ami sikeresen integrálja a hivatásunk legkülönbözőbb területein tevékenykedőket és az erdő, erdészet iránt érdeklődőket egyaránt.

Nem gondolom ugyanakkor, hogy feladatomban lenne a jelenkor számtalan, súlyos nehézségeket rejtő kihívásaira (globális felmelegedés, éghajlatváltozás, szárazodás, talajvízszint-csökkenés, túlszaporodott nagyvadállomány stb.), az ökológiai problémákkal egyidejűleg megjelenő, az erdővel, erdészettel kapcsolatos növekvő társadalmi elvárásokra, gyakran megalapozatlan kritikákra adható, vagy adandó válaszok és intézkedések meghatározása.

Néhány gondolatot mégis megosztanék.

A mai Magyarországon nincsenek érintetlen, őserdő jellegű erdők. Az elmúlt száz évben hazánk erdőterülete megkétszereződött.

A jelenleg védett erdőterületek többségét is emberi tevékenység alakította ki, erdész elődeink hozták létre, erdőkezelésüknek, gondoskodásuknak is köszönhető mai védettségük. A jelenlegi kétmillió hektárt meghaladó erdőterületeink több mint 40%-a áll különböző fokozatú természetvédelmi védettség alatt.

Az erdőállományaink egy része már átalakításra szorul, hogy ellenállóbb („klímarezisztensebb”) lehessen. A teljes érintetlenség konzerválása hosszabb távon már nem jelenthet megoldást. A felelős erdőkezelés alkalmazkodást is jelent, célja a folyamatos erdőborítás biztosítása.

Az erdei életközösség fennmaradását szolgáló, a biológia törvényszerűségein alapuló természeti egyensúly fenntartását, helyreállítását – véleményem szerint – nem képesek önmagukban megoldani a technikai-tudományos fejlődés csúcágazatainak (digitális, űrkutatási, atomfizikai stb.) eredményei, de segíthetnek. Alapvető fontosságú szakmánk diszciplináris autonómiájának megtartása. Ebben döntő jelentőségű az alma mater, ahol sikerült megőrizni az osztatlan ötéves erdőmérnök-képzést a „szellemi inflálódástól”, többek között a tudományos kutatás integrációjának is köszönhetően.

Övnunk kell szakunkat, hivatásunkat az ismétlődő „beolvastási” kísérletektől is.

Holdampf Gyula

okl. erdőmérnök, OEE küldött

Erdészeti Lapok

Az Országos Erdészeti Egyesület havonta megjelenő folyóirata

CLXI. évfolyam
III. szám (március)

A kéziratok lezárva: 2026. március 20.

A címlapon: Generációk közössége...

Fotó: Horváth Ádám

FŐSZERKESZTŐ: **NAGY LÁSZLÓ**

A SZERKESZTŐBIZOTTSÁG ELNÖKE:
HARASZTI GYULA

A SZERKESZTŐBIZOTTSÁG:

Csóka György, Duska József,
Elmer Tamás, Gribovszki Zoltán,
Kiss Csaba, Lomniczi Gergely, Puskás Lajos,
Schiberna Endre, Sipos Sándor,
Szentpéteri Sándor, Wisnovszky Károly

SZERKESZTŐSÉG:

1021 Budapest, Budakeszi út 91.
Telefon: 06 (1) 201-6293
Mobil: 06 (20) 330-3462
e-mail: erdlap@oeo.hu
www.oeo.hu

KIADÓ: Országos Erdészeti Egyesület,
1021 Budapest, Budakeszi út 91.

Levél cím: 1021 Budapest, Budakeszi út 91.

FELELŐS KIADÓ: **KISS LÁSZLÓ elnök**

Nyomdai előkészítés: WOW Stúdió Kft.
Olvasószerkesztő, nyelvi korrektor:
Czöndör-Meditz Júlia

Nyomdai munkák:

Virtuóz Nyomdai Kft., Budapest
Felelős vezető: Tolonics Gergely

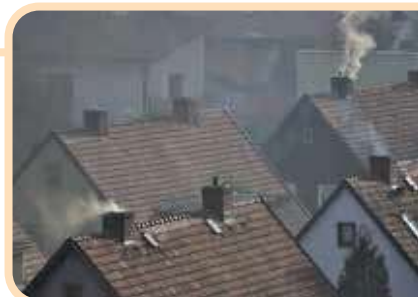
Terjeszti a Magyar Posta Zrt. Felvilágosítást
a lappal kapcsolatban az Egyesület ad.

A beküldött kéziratokat, fényképeket
nyilvánosságba vesszük. A cikkek, írások
nem feltétlenül azonosak a szerkesztő
véleményével, azok tartalmáért mindenkor
a szerző felel. Honoráriumot
megegyezéssel csak felkért írásokért,
illetve grafikai munkákért fizetünk.

ISSN 1215-0398

A tartalomból:

<i>Király Éva, Kis-Kovács Gábor, Börcsök Zoltán, Kocsis Zoltán, Kottek Péter, Németh Gábor, Polgár András, Raszpovits-Esztó Kinga, Borovics Attila:</i> A háztartási hulladékégetés szerepe a hazai biomassza-mérlegben	110
<i>Palánki Gábor:</i> Szakmai mindennapjaink fókuszában a klímaváltozás	113
<i>Patrick Child:</i> Az Európai Bizottság hivatalos válaszeleve az Országos Erdészeti Egyesület kérdéseire	114
<i>Csóka György:</i> WWF Klímabarát erdőgazdálkodói díj – II.	116
<i>Hasulyó Péter:</i> Az erdész kommunikációs útmutatója	122
<i>Csóka György:</i> Erdészeti Szakkonferencia Hargitafürdőn	126
<i>Kis András, Lomniczi Gergely, Boros Attila, Ungvári Gábor, Rác Viktor:</i> Erdőkezelési alternatívák szénmegkötési és közgazdasági hatásai – a tőki Nyakas-hegy erdőinek példáján	133
<i>Schiberna Endre:</i> Szó szerint az erdőgazdálkodásról	136
<i>Tuba Katalin:</i> Együttműködés a közjó szolgálatában	137
<i>Tuba Katalin:</i> A záróvizsgák sikeresek, a károsítók esélytelenek	140
<i>Városi Virág:</i> Sikeresen lezárult az „Erdőgazdálkodási bemutató üzemi programok és eszközfejlesztés” projekt	141
<i>Csóka György, Hirka Anikó:</i> Az afrikai (lepke) vadász	142
<i>Kelemen Géza, Tuba Katalin:</i> Famatuzsálemek Erdélyben – A köpecsi szil hanyatlása	148
<i>Sárvári János:</i> Jubileumi Egyesületi Arcképcsarnok	151
<i>Kiss Csaba:</i> Archívumunk kincsei	152
<i>Dudás Tamás:</i> Határtermőhelyek talajtani, vízgazdálkodási és erdőművelési kérdései az Alföldön	153
<i>Éder Lilla:</i> Formabontó erdőpedagógiai szakosztályülés	154
<i>Závoczkó Szabolcs, Káldy József:</i> Nemzeti emlékhelyünk nyomában	155
<i>Andrési Pál:</i> A 2026-os év élőlényei	159

Erdőkezelési alternatívák szénmegkötési és közgazdasági hatásai – a töki Nyakas-hegy erdőinek példáján

Kis András¹, Lomniczi Gergely², Boros Attila², Ungvári Gábor¹, Rácz Viktor¹

A klímaváltozás hatásai az erdőgazdálkodásban egyre kézzelfoghatóbb formában jelennek meg: szélsőségesebb időjárás, növekvő aszálykockázat, invazív kártevők és fajok megjelenése, az erdőtüzek gyakoribbá válása, valamint a termőhelyi adottságok változása, romlása figyelhető meg. Mindez különösen élesen jelentkezik a gyenge termőképességű, mesterségesen létrehozott, hosszabb ideje kezeletlen állományok esetében.

Vizsgálatunk egy ilyen terület, a Pest vármegyei Tök község tulajdonában álló, a Nyakas-hegy térségében fekvő települési erdők példáján mutatja be, hogy a különböző erdőkezelési stratégiák miként befolyásolják az erdők szénmegkötési teljesítményét, gazdasági mérlegét és klímaadaptációs képességét. Az elemzés célja nem az „optimális” megoldás kijelölése, hanem egy konkrét példán annak bemutatása, hogy a kezelési mód megválasztása miként alakítja a középtávú ökológiai és gazdasági eredményeket.

A töki Nyakas-hegy erdőinek elhelyezkedése, fő jellemzői és története

A vizsgált terület a Zsámbéki-medencében fekvő Tök község közigazgatási területén, a Nyakas-hegy és a Nyakas-gerinc térségében helyezkedik el, összesen 37,7 hektár kiterjedésben. Az erdők ökológiai, településvédelmi és tájképi szempontból is kiemelt jelentőségűek: a medence felé nyitott dombvidéken szélvédelmi funkciót látnak el, közvetlen kapcsolatban állnak mezőgazdasági területekkel, szőlőkkel és gyepterületekkel, valamint jelentős a helyi turisztikai értékük.

A terület egésze helyi védelem alatt áll, egyes erdőrészeket országos védeltséget élveznek vagy Natura 2000 beso-

rolásúak. Termőhelyi adottságaikat a sekély termőréteg, a kedvezőtlen vízgazdálkodás és a kifejezett eróziós kockázat határozza meg. Az erdők kizárólag csapadékvízből gazdálkodnak (többletvízhatástól függetlenül), a domborzati viszonyok miatt a víz gyors lefolyású.

Történeti szempontból fontos kiemelni, hogy a jelenlegi uralkodó állományok nem természetes úton alakultak ki. A Nyakas-hegy gerincén a 20. század közepéig külszíni kőbányászat zajlott, míg a környező területeken szőlőművelés és legeltetés volt jellemző.

A ma álló erdőket az 1970–1980-as években, döntően kopárfásítási és rekvivációs céllal telepítették, nagyrészt idegenhonos fafajok – elsősorban fekete fenyő (*Pinus nigra*), erdeifenyő (*Pinus sylvestris*) és akác (*Robinia pseudo-acacia*) – felhasználásával, amelyekhez az évek alatt szórványosan őshonos lombos fajok, így például molyhos tölgy (*Quercus pubescens*), csertölgy (*Quercus cerris*), virágos kőris (*Fraxinus ornus*) és korai juhar (*Acer platanoides*) elegyedtek.

Az erdő jelenlegi állapota és sérülékenysége

A vizsgált erdőrészekben a rendszerváltozást követően hosszú időn keresztül nem zajlott érdemi erdőkezelés. Ennek következményei mára jól láthatók: a fenyves állományok jelentős része leromlott, a lombkorona-károsodás mér-

téke egyes foltokban eléri a 25%-ot. A száraz termőhelyen álló, idősödő fenyvesek fokozott tűzveszélyt jelentenek, amit tovább súlyosbít a nagy mennyiségben jelen lévő holtfa és a nehezen járható feltáróút-hálózat.

A terület inváziós fajokkal erősen fertőzött. A bálványfa több helyen összefüggő foltokat alkot, de jelen van a nyugati ostorfa, az ezüstfa és szörványosan a gyalogakác is. Ezen fajok jelenléte a felújítást és az őshonos fajok térnyerését jelentősen gátolja.

A kezeletlenség mindemellett pozitív ökológiai hatással is járt: az invazív fajok által még el nem ért területeken az idegenhonos anyaállomány pusztuló foltjaiban őshonos lombos fajok jelennek meg, amelyekre az erdő kezelése során, hosszú távon építeni lehet.

Az elemzés egyik fontos tanulsága az Országos Erdőállomány Adattár és a friss légi LiDAR-felmérés eredményeinek összehasonlításából adódik. Az erdőrészek többségében a LiDAR-alapú fakészletbecslés számottevően alacsonyabb értékeket mutatott, mint az erdőtervi adatok. Összesítve a LiDAR alapján számított fatérfogat az egész területre vonatkozó átlagban a korábbi erdőtervi érték mintegy 80%-át érte el, de az egyes erdőrészek között nagy szórás mutatkozott.

Ez az eltérés részben a leromlásból és pusztulásból, részben az erdőtervi becslések bizonytalanságából, továbbá

¹ REKK Alapítvány

² Pannon Örökérdő Kft.

Idegenhonos állományban kell megtalálni a védendő élőhelyeket

a felmérés technológiáinak különbözőségéből fakad. A különbség ugyanakkor közvetlen hatással van a szénkészlet és a jövőbeni növedék becslésére, így a karbonmérlegre is.

Erdőkezelési alternatívák

Két alapvetően eltérő kezelési logikára épülő forgatókönyvet vizsgáltunk az erdő kezelésének ütemével összhangban lévő 50 éves időtávon.

A *Business As Usual* (BAU), azaz a szokásos, jelenleg is általánosan alkalmazott erdőgazdálkodási gyakorlatot leíró forgatókönyv a hagyományos vágásos gazdálkodás lépéseit modellezi. A forgatókönyv minden hatályos jogszabályi és természetvédelmi előírásnak megfelel, azok teljes körű betartásával számol. Ennek részeként az idegenhonos állományok tervezett vágáskor szerinti véghasználatát után mesterséges erdősítéssel, a természetvédelmi kötelezettségekkel összhangban, őshonos lombos fajokból álló célállomány kialakítását feltételezi. A kezelés ciklikus, nagy léptékű beavatkozásokat tartalmaz (tarvágás, intenzív ápolás, kerítés-építés), és a faanyagtermelés számottevő bevételi forrásként jelenik meg.

A *Management for Resilience* (MfR) forgatókönyv a folyamatos erdőborítás fenntartására épülő, kifejezetten klímadaptációs szemléletű erdőkezelési megközelítés. Célja az idegenhonos állományok fokozatos, nagy kiterjedésű bolygatások nélküli átalakítása, az őshonos fajok arányának növelésével és természetes megjelenésük támogatásával, kis területű, de rendszeres beavatkozások révén.

A kezelés lécekkel, mozaikos szerkezettel és többkorú állományrészek kialakításával törekszik a szerkezeti és fajösszetételi változatosság növelésére. A folyamatos lombkoronafedés fenntartása mérsékli a mikroklímátikus szélsőségeket, hozzájárul az állomány ökológiai stabilitásának és hosszú távú ellenálló

képességének javításához, a lombos fajok arányának növelése pedig csökkenti az erdőtüz kialakulásának és továbbterjedésének kockázatát.

A karbonmérleg alakulása

A szénmegkötés elemzése során az egyes erdőkezelési forgatókönyvek kumulált karbon-egyenlegét vizsgáltuk 50 éves időtávon az élőfakészletben és a kitermelt, de nem oxidálódott faanyagban tárolt szén figyelembevételével. A számítási módszertan célja nem az abszolút szénkészletek maximális pontosságú becslése volt, hanem az, hogy egységes, konzervatív feltételezések mellett tegye lehetővé a kezelési alternatívák összehasonlítását.

A fakészlet és a szénmegkötés közötti átváltás során egységesen azt a megközelítést használtuk, amely szerint 1 m³ faanyag hozzávetőlegesen 1 tonna CO₂ megkötésének felel meg. Ez az egyszerűsítés abból indul ki, hogy a légszáraz faanyag tömegének mintegy fele szén, amely a szén-dioxid molekulatömegével átszámítva nagyságrendileg 1 tCO₂/m³ értéket ad. Bár a fajlagos karbontartalom fajokonként eltérő – a vizsgált állományokban domináns fajok esetében ez az érték jellemzően 0,8–1,3 tCO₂/m³ tartományban mozog –, az egységes fajlagos érték alkalmazása az összehasonlító elemzés szempontjából indokolt. A módszer nem torzítja érdemben az egyes forgatókönyvek közötti különbségeket.

Az élőfakészletben tárolt szén mennyiségének meghatározásakor kizárólag a vágáslap feletti fakészlettel számoltunk. A becslés így nem tartalmazza sem

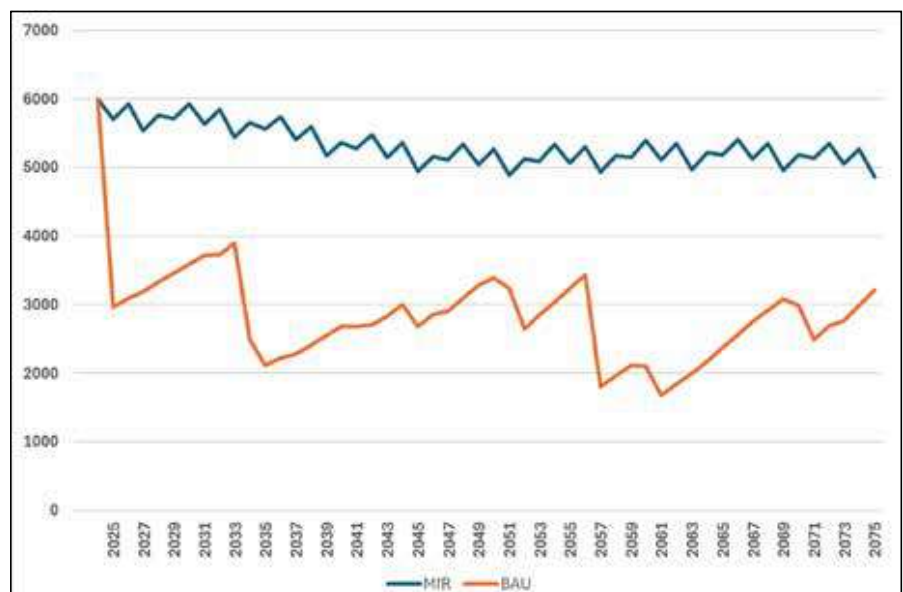
a vágáslap alatti állományrészeket (gyökérzet), sem a talaj szénkészletét és annak esetleges változását. Ez a megközelítés tudatosan óvatos, konzervatív becslést eredményez, ugyanakkor csökkenti a nehezen számszerűsíthető komponensekből fakadó bizonytalanságokat.

A kitermelt faanyag esetében a karbonmegkötés időbeli alakulását az IPCC által is alkalmazott módszertannal összhangban kezeltük. A faanyag felhasználásától függően eltérő „felezési időket” feltételeztünk, amelyek azt írják le, hogy az adott szortimentben tárolt szén milyen ütemben oxidálódik vissza a légkörbe. A rostfa és a helyben maradó vágástéri apadék esetében 10 éves, az ipari faanyag esetében 35 éves felezési idővel számoltunk, míg a tűzifa és az energetikai apríték esetében a karbon egy éven belüli teljes oxidációját feltételeztük. A kitermelt faanyag hasznosítási módját minden egyes fakitermelési lépésnél szakértői becslést tartalmazó részletes választékterv alapján határoztuk meg.

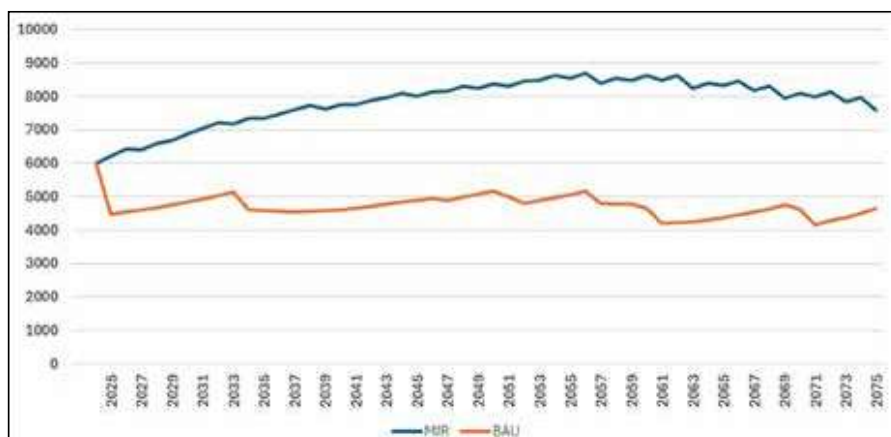
A számítások eredményei szerint az MfR-forgatókönyv a vizsgált időszak végére mintegy 2900 tonnával kedvezőbb kumulált karbonegyenleget mutatott a BAU-forgatókönyvhöz képest. A különbség egyrészt a folyamatos erdőborítás fenntartásával elkerült egyszeri, nagyobb kibocsátásokból, másrészt a gyorsan oxidálódó faanyag arányának alacsonyabb szintjéből adódik.

A pénzügyi egyenleg alakulása

A pénzügyi elemzés során minden egyes erdőrészletre és minden tervezett erdőkezelési beavatkozásra külön-külön

1. ábra Élőfakészlet alakulása a vizsgált erdőrészletekben a vágásos (BAU) és a folyamatos borítással járó (MfR) gazdálkodási modellben (m³)

2. ábra A karbon egyenleg alakulása a vizsgált erdőrészekben a vágásos (BAU) és a folyamatos borítással járó (MfR) gazdálkodási modellben (tonna CO₂)

meghatároztuk a várható költségeket és bevételeket. A költségbecslés tartalmazta a fakitermeléshez, erdősisítéshez, ápoláshoz, természetvédelmi célú kezelésekhez és a kötelező szakirányításhoz kapcsolódó ráfordításokat egyaránt. A bevételi oldalon a kitermelt faanyag mennyiségét, minőségét és várható felhasználását vettük figyelembe. Pályázati forrásokkal azok hosszú távú bizonytalansága miatt nem számoltunk.

Mivel az erdőkezelési döntések hatásai hosszú időtávon jelentkezők, összhangban a vizsgálat 50 éves időtávjával a jövőbeli pénzáramokat jelenértékre számítottuk. Ehhez 3%-os reáldiszkontlábát alkalmaztunk. A reáldiszkontláb azt fejezi ki, hogy a jövőben keletkező bevételek és költségek – az infláció hatásától megtisztítva – mennyit érnek mai értékben. Másként fogalmazva: azt tükrözi, hogy a jelenben rendelkezésre álló pénz többet ér, mint ugyanaz az összeg a jövőben, még akkor is, ha az árak változását figyelmen kívül hagyjuk.

Az eredmények alapján mindkét vizsgált forgatókönyv negatív nettó jelenértékkel zárult, ami a gyenge termőhelyi adottságok, a védettségi szempontok és a faanyagtermelés korlátozott jövedelmezőségének együttes következménye. Ugyanakkor az MfR-forgatókönyv pénzügyi vesztesége érdemben kisebb volt: a BAU esetében mintegy -110 millió Ft, míg az MfR esetében körülbelül -66 millió Ft jelenértékben. Kijelenthetjük, hogy a vizsgált esetben az MfR-forgatókönyv nemcsak ökológiai és klímavédelmi szempontból kedvezőbb, hanem szigorúan vett pénzügyi értelemben is kisebb társadalmi és tulajdonosi költséggel jár, mint a hagyományos vágásos gazdálkodást követő alternatíva.

Az eredmények értelmezéséhez érdemes viszonyítási alapként megemlí-

teni azt a jogszabályoknak ugyan nem megfelelő, de a gyakorlatban mégis gyakran előforduló állapotot, amelyet a kezeletlen, elhanyagolt erdők jelentenek. Az elemzésben ezt egy olyan forgatókönyvvel közelítettük meg, amelyben az erdőben hosszabb ideig nem történik gazdálkodás, egészen egy feltételezett erdőtüz bekövetkeztéig, majd azt követően jogkövető helyreállító gazdálkodás indul. Ez az eset mind karbon-, mind pénzügyi szempontból egyértelműen kedvezőtlenebb képet mutat: a tűz következtében a faanyag jelentős része gyorsan oxidálódik, romlik a karbon egyenleg, miközben a későbbi újrateremtés és ápolás költségei nagyrészt ugyanúgy jelentkezők, mint a kezelt forgatókönyvekben, de érdemi bevételek nélkül, vagy csak alacsony minőségű választékokból.

Megvalósítási dilemmák, szakpolitikai tanulságok és kitekintés

A töki Nyakas-hegy esettanulmányának eredményei alapján megállapítható, hogy az MfR-típusú, folyamatos erdőborítást fenntartó kezelés ökológiai, klímaadaptációs és pénzügyi szempontból is kedvezőbb kimeneteket eredményez, mint a hagyományos vágásos gazdálkodás. Ennek ellenére az ilyen jellegű kezelési módok széles körű elterjedését több tényező is gátolja. Ide tartozik az információ- és tapasztalathiány, a jogszabályi környezet szankcionáló jellege, a támogatási környezet gyenge ösztönzőereje, valamint a kezdeti időszakban jelentkező finanszírozási igény, amely különösen a gyenge termőhelyi adottságú erdők esetében jelent komoly akadályt.

A karbonpiaci finanszírozás elvileg lehetőséget kínálhatna ezen akadályok enyhítésére, az önkéntes karbonpiacon alkalmazott adicionalitási köve-

telmények azonban a gyakorlatban komoly korlátot jelentenek. Az MfR-forgatókönyv pénzügyileg kedvezőbb a jogkövető BAU-alternatívánál. A vizsgált példában a karbonpiacon értékesíthető szénmegkötési többlet költségcsökkenéssel jár, nem mutatható ki a karbonkredit előállításához kapcsolódó többletkiadás. Mindez az adicionalitás szigorú értelmezése mellett nehezíti a karbonfinanszírozás bevonását, még akkor is, ha a kezelés egyértelmű társadalmi, ökológiai és klímavédelmi többlethasznokat eredményez.

Az eredmények ugyanakkor túlmutatnak az egyedi esettanulmány keretein. Magyarországon jelentős kiterjedésben található olyan, a töki erdőkhöz hasonló adottságú állományok, amelyek hosszabb ideje kezeletlenek, vagy csak minimális, kockázatkezelésre szorító erdőgazdálkodás jellemzi őket. Ezekben az esetekben a „kezeletlenség” nem stabil állapotot, hanem fokozódó ökológiai és klímakockázatot, valamint romló karbon egyenleget jelent. Az esettanulmány alapján mind a vágásos (BAU), mind különösen a folyamatos borítással járó (MfR) kezelés egyértelmű előrelépést jelent ehhez a gyakorlathoz képest.

Mindez felveti annak a lehetőségét, hogy szakpolitikai szinten is célzottan foglalkozzunk azzal, miként lehet ösztönözni az érintett erdők elmozdulását a kezeletlen vagy alulkezelt állapotból egy folyamatos erdőborítást fenntartó, rezilienciára építő kezelési irányba. Ennek része lehet olyan pozitív pénzügyi ösztönzők számbavétele és kialakítása, amelyek mérséklék az MfR-típusú kezelés kezdeti költségeit, elismerik az ökológiai és klímavédelmi ökoszisztéma-szolgáltatások előállítását, és csökkentik a tulajdonosi szinten jelentkező pénzügyi kockázatokat.

A kutatás lehetséges folytatásaként indokolt lenne annak vizsgálata is, hogy az MfR-szerű kezelések révén elérhető karbon egyenleg-javulás országos léptékben mekkora gazdasági értéket képvisel. Ennek számszerűsítése alapot teremthetne olyan közpolitikai eszközök kialakításához, amelyek a pozitív karbonhatások társadalmi értékét részben visszacsatornázzák az erdőgazdálkodók felé. Ilyen módon a klímavédelmi célok, az erdők ökológiai állapotának javítása és a gazdálkodási realitások közötti feszültség mérsékelhetővé válhatna.

Közönyt nyilváníthat: A cikk alapjául szolgáló kutatás a European Climate Foundation támogatásával készült.